

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. R.**
bytem L.
zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
sídlem Veleslavínova 133/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 434589/2015
ODA-TAX, č.j. MHMP 570642/2015

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 7. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 434589/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 570642/2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 9, odboru občansko správního ze dne 16. 2. 2015 č.j. R.OOS 1133/2014/P09 056910 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku dopravy a na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 12. 6. 2014 kolem 21.10 hod. v Praze 9, na F. ul. u hotelu C., jako řidič taxislužby, který provedl přepravu tří cestujících žen z ulice U. R. v Praze 1 do F. ulice v Praze 9 k hotelu C., požadoval zaplacení částky 970 Kč za provedenou přepravu, čímž měl poškodit cestující na ceně jízdného o částku 714 Kč. Za to mu podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 za použití § 23 odst. 2 zákona o přestupcích byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se jednalo o reklamní jízdu poskytnutou zdarma, že cestující (svědkyně) za jízdu nic neuhradily a že po cestujících žádnou částku nepožadoval; jízdné tedy v daném případě nebylo požadováno a nebylo cestujícími zaplacen. Podle žalobce jednání, jehož se měl dopustit, neodpovídá skutková podstata přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, neboť nedošlo k úhradě částky. Dále žalobce namítal, že pokud by byl za dané jednání postihován jak řidič, tak i dopravce, pak by se jednalo o nepřipustné dvojí trestání v téže věci; dopravce pak byl potrestán za porušení zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále též „zákon o cenách“). Podle žalobce rovněž nedošlo ke zjištění stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl krácen na právech. Další žalobcovy námitky směřovaly proti nevyrozumění dostatečně řádně a s předstihem o konání výsledku svědků, konkrétně svědkyně C. ze dne 4. 12. 2014. Další pochybení správních orgánů spatřoval žalobce v tom, že žalovaný při rozhodnutí vycházel z jiného případu, z podkladů, které nejsou a nebyly součástí spisového materiálu. Podle žalobce správní orgány vychází výhradně z tvrzení cestujících a nikoliv z výpovědi obviněného z přestupku. V řízení dle žalobce ani nebylo prokázáno, že by svědkyně byly zaměstnankyněmi správního orgánu, ve spise chybí jakýkoli podklad, a to již s ohledem na tvrzení žalovaného ohledně přisuzování jejich výpovědi vyššímu stupni důvěryhodnosti než u běžných cestujících. Žalobce podotkl, že veškerá tvrzení klíčová pro výsledek správního řízení vychází výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících, přitom je obecně známo, že oznámení o poskytnuté přepravě sepisuje s cestujícími další pracovník žalovaného, zatímco jeden provádí kontrolu přímo s řidičem vozu taxi; po sepsání oznámení nedochází k přímé konfrontaci s řidičem ani nejsou řidiči tyto záznamy předloženy při provádění kontrole, aby měl možnost se k nim na místě vyjádřit. Žalobce trval na tom, že posupoval v souladu s cenovými předpisy, po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr a následně vytiskl z taxametru záznam o přepravě č. 264 znějící na částku 101 Kč; cestující o tento doklad nežádaly.
3. Podle žalobce jízda byla cestujícím poskytnuta zdarma, avšak nadto je také částka na záznamu o přepravě nižší než maximálně stanovená cena; cena je v souladu se zákonem. Žalobce dodal, že není možné, aby si svědkyně po 6 měsících pamatovaly a u výsledku uvedly v podstatě stejná tvrzení jako v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 12. 6. 2014, přičemž i výpovědi všech tří svědkyň obsahovaly v podstatě stejná tvrzení; tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou se jeví být zřejmé, že si toto podání před výsledkem přčetly; takový postup je nepřipustný, svědek má vypovídat o skutečnostech, které si pamatuje, a jak je přímo vnímal. Svědkyně v rámci svých výpovědí neuvádějí podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, kolik kontrolních jízd uskutečnily toho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dne či v daném období a další skutečnosti důležité pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí, tedy zda si skutečně i po více než šesti měsících pamatují na konkrétní jízdu právě s žalobcem či zda měly před výsledkem k dispozici svá oznámení o poskytnuté přepravě. Podle žalobce žalovaným poukazovaná skutečnost, že svědkyně byly před svou výpovědí řádně poučeny, je nedostatečným argumentem k tomu, aby jejich výpověď byla pro správní orgány věrohodnější než tvrzení žalobce a existence záznamu o přepravě. Podle žalobce správní řízení je stíženo vadou, když nebyly provedeny navrhované výsledky dalších osob přítomných kontrole dne 12. 6. 2014, když odmítnutí tohoto návrhu nebylo ani správními orgány dostatečně odůvodněno; takový postup je v rozporu se zásadami správního řízení. Dále žalobce namítal, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s existencí záznamu o přepravě a pomíjejí skutečnost, že ve vozidle žalobce byl při jízdě řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut, doplněn a uchován záznam o přepravě. Žalobce znovu upozornil, že za jízdu nic nepožadoval, neboť řidič cestující jako figurantky žalovaného zná a vezl je zdarma, přičemž ve správním řízení není tvrzeno, že měla být nějaká cena zaplacená. Žalobce zdůraznil, že na taxamtru byla řádně zobrazena částka 101 Kč, která byla následně vytisknuta na záznamu o přepravě, a trvá na tom, že do taxamtru v jeho vozidle nijak zasahováno nebylo. Podle žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje podmínky dle § 68 správního řádu; především neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, o tom, zda jsou zaměstnankyněmi žalovaného, přesný popis trasy, po níž měla být jízda uskutečněna, včetně ujeté vzdálenosti; skutek dle žalovaného tedy není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Závěrem žalobce namítl neodůvodněnost a nepodloženost výše uložené pokuty a uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že oznámení o poskytnuté přepravě byla sepsána cestujícími, pracovníci žalovaného, ihned po ukončení předmětné jízdy, kde všechny cestující shodně uvedly, že po ukončení přepravy po nich řidič vozidla taxislužby požadoval částku 970 Kč; tyto výpovědi byly následně zdokumentovány v protokolech o výpovědi svědků; žalovaný nemá důvod zpochybňovat výpověď cestujících. Cestující jako svědkyně neměly a nemají jakýkoliv zájem na průběhu a výsledku řízení, protože jejich činnost spočívá pouze v provádění kontrolních jízd. Ohledně námitky o doložení stvrzenky žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81 a č.j. 2 Afs 135/2009-97 s tím, že tento doklad není důkazem toho, že částka na dokladu o zaplacení jízdného byla řidičem na cestujících skutečně požadována. Na námitku porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný reagoval tak, že každý subjekt je trestán pro porušení jiného právního předpisu a jiného ustanovení a nejde tak o trestání dvou subjektů za stejnou věc. Ohledně výsledku svědkyň žalovaný podotkl, že žalobce byl správním orgánem předvolán k ústnímu jednání na den 4. 12. 2014 v 8.30 hodin; v protokolu z tohoto dne bylo žalobci sděleno, že téhož dne od 10.00 hodin proběhne výslech svědkyně C. a následujícího dne (5. 12. 2014) budou provedeny výsledky zbylých dvou svědkyň. K tomu žalobce neuplatnil žádnou námitku a protokol jako správný bez jediné připomínky k postupu správního orgánu podepsal. Při výslechu svědkyně C. byla žalobci dána možnost klást svědkyni otázky, čehož využil, a k výsledkům dvou svědkyň následujícího dne se nedostavil; tím se sám zbavil možnosti být přítomen výslechu svědkyň a klást jim otázky. K další žalobní námitce žalovaný sdělil, že ve věci sankce za správní delikt vedené pod jiným číslem jednacím (ale ve věci, která se týká tohoto případu)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalovaný pouze poukázal na nesrovnalosti ve vyjádření obou subjektů, kdy se k provedené přepravě, resp. jejímu údajnému poskytnutí zdarma, každý ze subjektů vyjádřil jinak.

5. Ohledně žalobní námitky, podle níž žalovaný vycházel výhradně z tvrzení cestujících, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81, č.j. 5 Afs 123/2006-83 a č.j. 2 Afs 135/2009-97. Doplnil, že oznámení o poskytnuté přepravě sepisuje s cestujícími další pracovník žalovaného pouze v případě, že se jedná o cestujícího, který není zaměstnancem žalovaného; jinak cestující (pracovníci žalovaného – figuranti) sepisují oznámení o poskytnuté přepravě vždy sami. Žalovaný podotkl, že pokud by měla být přeprava poskytnuta zdarma, měl žalobce, pokud by řádně obsluhoval taxametr, na taxamtru zvolit tzv. nulovou sazbu. Pokud jde o námitku, že protokol o kontrole není na místě kontroly předkládán kontrolovanému, aby se k němu mohl vyjádřit, žalovaný poukázal na § 12 odst. 2 a 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole. Žalovaný rovněž uvedl, že pokud jde o odkaz žalobce na postup, kdy svědkyním byly před výsledkem poskytnuty k nahlédnutí jejich oznámení o poskytnuté přepravě (a proto si pamatují i po 6 měsících průběh přepravy), takový postup není žalovaným praktikován. Podle žalovaného jeho pracovníci, kteří provádějí kontrolní jízdy, si pořizují vlastní záznamy z jednotlivých jízd (zápisem do mobilu, notesu apod.); v takovém postupu však dle žalovaného nelze spatřovat nepřípustnost. Dodal, že správní orgán při shromažďování podkladů pro rozhodnutí postupoval v souladu s § 50 až 52 správního řádu, kdy na základě získaných podkladů nepovažoval výsledek jednatele společnosti za takový, který by do hodnocení věci mohl vnést nové poznatky, jež by mohly ovlivnit zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 135/2009-97 a uvedl, že je zvláštním argumentem žalobce, že jízda byla poskytnuta zdarma, avšak v žalobě neustále odkazuje na záznam o poskytnuté přepravě, kde je uvedena částka 101 Kč; funkčnost a obsluhu taxamtru správní orgány ve svých rozhodnutích nikterak neprobíraly, protože toto nebylo předmětem řízení o přestupku. Ohledně námitky týkající se náležitostí výroku žalovaný uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou uvedeny všechny požadované náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu; pokud žalovaný považuje svědkyně za účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, jde o mylnou interpretaci uvedeného ustanovení, protože svědek není účastníkem řízení. Skutek je podle žalovaného ve výrokové části popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem, a rozhodnutí je tak zákonné a vykonatelné; vydané rozhodnutí splňuje i požadavky na uvedení dalších náležitostí uvedených v § 69 správního řádu. Doplnil, že odůvodnění výše uložené pokuty bylo správním orgánem prvního stupně provedeno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu; v odůvodnění jsou uvedeny všechny úvahy správního orgánu, které jej vedly ke stanovení výše pokuty. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Žalobce zaslal soudu svoji repliku, k níž přiložil (dle žalobce ilustrační) fotografii, z níž má být dle žalobce zřejmé, že oznámení o poskytnuté přepravě je vyhotovováno ve spolupráci jak kontrolora žalovaného, tak i figurantů žalovaného. To je dle žalobce nepřípustné vzhledem ke tvrzenému důkaznímu významu pro správní řízení. Navrhl provedení důkazu touto fotografií. V dalším podání pak žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2018 č.j. 9 Af 18/2015-58, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 7. 1. 2015 č.j. MF-80293/2014/1603-2/1901 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení; tímto rozhodnutím bylo potvrzeno zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dne 13. 11. 2014 č.j. MHMP 162374/2014, jímž byla zaměstnavateli žalobce za porušení cenových předpisů dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 300.000 Kč a dále povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Pokuta se týkala stejné jízdy vozidlem taxislužby jako v nyní projednávaném případě.

7. Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Soud měl proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), za to, že žalovaný s takovým projednáním věci udělil souhlas. Žalobce pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Soud proto o věci samé rozhodl bez jednání.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 6. 2014 ve večerních hodinách provedl žalovaný dopravní akci zaměřenou na poctivost taxislužeb; figurantky kontaktovaly postávající skupinku taxikářů v ulici U. R. v Praze 1 s tím, že požadují odvoz do hotelu C. ve F. ulici v Praze 9. Odvoz měl nabídnout žalobce (řidič taxislužby) s tím, že žalobce měl jízdu ukončit zastavením u autobusové zastávky u obchodní galerie F. Mezi žalobcem a správními orgány (jakož i svědkyněmi) je sporné, jakou částku měl žalobce po cestujících požadovat jakožto cenu jízdného. Podle svědkyň a správních orgánů jde o částku 970 Kč, žalobce však namítal, že cestu vykonal zdarma, a rovněž odkázal na stvrzenku na částku 101 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015 č.j. R.OOS 1133/2014/P09 056910 uznal žalobce vinným z přestupku na úseku dopravy a na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 12. 6. 2014 kolem 21.10 hodin v Praze 9 na F. ulici u hotelu C. jako řidič taxislužby, který provedl přepravu tří cestujících žen z ulice U. R. v Praze 1 do F. ulice v Praze 9 k hotelu C., požadoval zaplacení částky 970 Kč za provedenou přepravu, čímž poškodil cestující na ceně jízdného o částku 714 Kč. Za to byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích za použití § 23 odst. 2 zákona o přestupcích pokuta ve výši 3.000 Kč a dále dle § 79 odst. 1 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 4. 2015 sp. zn. S-MHMP 434589/2015 ODA-TAX, č.j. MHMP 570642/2015, jímž podané odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič taxislužby poškodí cestujícího na ceně jízdného.
12. Soud předně uvádí, že daná skutková podstata přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích mohla být naplněna pouze v případě poškození cestujícího na ceně jízdného. V posuzovaném případě byl žalobce uznán vinným tím, že jako řidič taxislužby po

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

cestujících požadoval zaplacení částky 970 Kč za provedenou přepravu, tedy částky o 714 Kč přesahující maximální cenu jízdného. Jak ovšem vyplývá nejen z žaloby, ale i z žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, cestující (pracovnice žalovaného) žalobci žádnou částku nezaplatily. Tím podle závěru soudu nemohlo dojít k poškození cestujících, nehledě na to, zda (a případně v jaké výši) žalobce po cestujících požadoval zaplacení ceny jízdného. Pokud totiž cestující požadovanou částku nezaplatily, z podstaty věci nemohly být poškozeny.

13. Žalovaný pro svůj závěr, v rámci něhož zaujal názor opačný, odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011 č.j. 1 Afs 40/2011-90. Soud ovšem upozorňuje, že tento rozsudek se týkal skutkové podstaty dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009, podle něhož *„prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1“*. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 40/2011-90 mimo jiné uvedl: *„Zákonný termín „prodávání“ je třeba v tomto případě chápat jako uzavírání smluv o přepravě. Smluvní vztah vzniká (často jen konkludentním) přijetím nabídky, bez zřetele na to, zda se samotná přeprava zákazníka vůbec uskutečnila. Zaplacení ceny je pak jen plněním obligační povinnosti, které na existenci smluvního vztahu mezi stěžovatelem a jeho zákazníky nemá naprosto žádný vliv.“* Toto odůvodnění zjevně nelze vztáhnout i k slovesu „poškodí“ obsaženému v § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Poškození (cestujícího na ceně jízdného) totiž není žádný smluvní vztah, nýbrž protiprávní jednání; to je dle závěru soudu dokončeno tím, že cestující zaplatí vyšší než maximální cenu, jinak nejde o poškození. Rozsudek č.j. 1 Afs 40/2011-90 je tak pro posuzovanou věc nepřijatelný.
14. Žalovaný dále odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2006 č.j. 5 Ca 112/2006-55, kde je mimo jiné uvedeno: *„Nadto je soud toho názoru, že poškození cestujícího na ceně jízdného (§ 21 odst. 13 zákona o silniční dopravě) se řidič taxislužby dopustí již samotným účtováním ceny vyšší, než je přípustné, tj. i tehdy, pokud cestující požadovanou vyšší cenu odmítne uhradit.“* Soud k tomu však podotýká, že tento závěr zdejšího soudu byl vysloven pouze *obiter dictum* poté, co zdejší soud uvedl, že žalobní námitku, že řidič taxislužby od cestujících jím účtovanou částku nepřevzal, považuje za nedůvodnou a účelovou, a dodal, že nelze přehlédnout, že takovou argumentaci řidič taxislužby v průběhu správního řízení nepoužil, naopak ve svém vyjádření k zahájení správního řízení se hájil tím, že cestující cenu akceptovali; zdejší soud v tomto rozsudku poukázal i na to, že řidič taxislužby vydal doklad o zaplacení jím požadované ceny služby, pročež uzavřel, že řidič taxislužby předmětnou částku přijal. Zdejší soud tak postavil svoji argumentaci k této žalobní námitce na závěr, že řidič taxislužby předmětnou částku přijal; závěr o tom, že poškození cestujícího se řidič taxislužby dopustí již samotným účtováním ceny vyšší, není nosným závěrem odkazovaného rozhodnutí. Zdejší soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že cestující nemůže být poškozen řidičem taxislužby, jestliže požadovanou vyšší než maximální cenu nezaplatí, čímž se jeho vlastnické právo k neprávem požadované peněžní částce nikterak nezkrátí.
15. K poškození cestujícího na ceně jízdného dle závěru zdejšího soudu může dojít teprve v okamžiku, kdy cestující zaplatí na jízdném částku vyšší než maximální cenu. V případě, že řidič taxislužby tuto vyšší částku požaduje, avšak cestující mu ji (z jakéhokoliv důvodu)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nezaplatí, nemůže dojít k dokonání přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, nýbrž nanejvýše k pokusu. Aby však takový pokus mohl být postižitelný jako přestupek, musí tak stanovit zákon. To vyplývá z čl. 39 Listiny základních práv a svobod („*Jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit.*“), kde je stanovena (mimo jiné) základní zásada trestního práva *nullum crimen sine lege*. Tato zásada, stejně jako další trestněprávní principy, se pak uplatní i u odpovědnosti za správní delikty či přestupky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS; na tento rozsudek Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře opakovaně odkazuje, srov. např. jeho rozsudky ze dne 18. 6. 2015 č.j. 7 As 93/2015-36, ze dne 12. 10. 2016 č.j. 5 As 88/2016-39 či ze dne 21. 3. 2018 č.j. 1 As 460/2017-35), resp. dle nové zákonné terminologie (dle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017) již jen za přestupky.

16. Zákon o přestupcích účinný do 30. 6. 2017 institut pokusu přestupku neupravoval (na rozdíl od zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, který tento institut zakotvil v § 6). Co se týče právní úpravy obsažené v již zrušeném zákoně o přestupcích (jenž byl účinný v době spáchání žalobci vytýkaného jednání), pouze v § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 [a v § 50 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017] bylo stanoveno, že přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí. V žádném jiném ustanovení nebyla trestnost pokusu zakotvena. Zároveň v žádném ustanovení zákona o přestupcích nebylo stanoveno pravidlo obdobné právní úpravě, jež má své místo v trestním právu, kde platí, že trestnost pokusu trestného činu je dána vždy (srov. § 21 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v němž je bez dalšího stanoveno, že pokus trestného činu je trestný podle trestní sazby stanovené na dokonaný trestný čin). U odpovědnosti za přestupky naopak platí, že aby byla dána trestnost pokusu, musí tak výslovně stanovit zákon. Tento princip je ostatně výslovně zakotven v nové právní úpravě, srov. § 6 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, kde je stanoveno, že pokus přestupku je trestný, pokud tak stanoví zákon, a to stejně jako dokonaný přestupek.
17. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nemohla být naplněna odpovědnost za přestupek dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 v případě, kdy cestující nezaplatil požadovanou vyšší než maximální cenu jízdného. K naplnění odpovědnosti za tento přestupek mohlo dojít teprve v okamžiku, kdy cestující na výzvu řidiče taxislužby zaplatil částku vyšší než maximálně požadovanou cenu jízdného. Sankcionováním za pokus přestupku dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích tak je uplatňován extenzivní výklad normy hmotného práva, který je jak v trestním právu, tak i v oblasti správního trestání nepřipustný.
18. Poněvadž soud dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním z podstaty věci nemohl spáchat přestupek dle § 23 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017, přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Vypořádání dalších žalobních námitek je pak nadbytečné, neboť žádná z nich nemůže změnit ničeho na shora uvedeném

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

závěru zdejšího soudu. Z uvedených důvodů soud neprováděl ani žádný z navržených důkazů.

19. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.